

Neiu wõi tiiger?

Emilia Irjanius Ü. R. Stoddoni järele B. Grünfeldt.

I.

Kord elos fusagil üls poolmetelit funingas, selle aimdused kõmbest ja õigustest ainult saugete naabritega läbiläimise töötu vähe viilitud eliwood saanud. Ta eli suure fujutusest õimu ja objektomata valitseja annetega. Ema naabrite juures oli ta oivalisu teatri füsseeadmisi tundma õppinud ja siis niisuguse fa ema päälinnas ehitada lohnud. Siin ei pidonud päälitvaatajad oga mitte surijaid loomadega wöitlejaid eht lõiflisi usulannatojaid nõgemo, ei, seda teatrit tarvitati siin etstarbels, mis rahwa walmujduu pidi harima ja ülendoma. Kõik see terve teater ema määratud röödudega, ema saladuslike läiludega seisis luulelise õiguse teenistuses, mille läbi furi-teud lõistikatud ja mõorused ja häädused palga saiwas, — saatuse erapoolelu otsuse järele.

Kui mõne riigialama pääle mõne turiteu pärast saebius tööteti, mis lüllalt nii tähtjas oli, et funinga tähelepanemise ema pääle tõmbas, siis kuulutati oivalisult, et soatus ühel määratud pääewal tema üle „funinga areenas“ otsuse pidi andma. See hoone ländis oma nime õigusega, sest kui ta selle worm ja plaan wöörsilt oli laenatud, selle tarvitamise wiis tuli aga ainult funinga päädajust.

Kui rahwas end röödudele oli lõigu logunud ja funingas oma õueonna leslei areena ühel pool fuljes förgetrooni pääle ietus, andis ta märgi. Selle järele läts tema jalgade alt üls lahti ja säält osius saebduse-

alune areenasse. Ottse tema waastu, areena teises seinas, oli fals larva pääält ühesuurust ja ühesugust ust ülsteise föriwal. Saebdusealune pidi otseti nende uste juurde sammuma ja ühe nendest lahti tegema. Ta wõis lahti teha, sumba ust ta tahtis, määrust siin ei olnud, ja nii seisis otsus täiesti saatuse käes, nagu ju ülemal täbendast. Legi ta ühe ulje lahti, siis tuli säält üls näljane tiiger välja, lõige wihasem ja metslikum loom, seda oidi saadud. See tormas kõhe saebdusealuse laikale ja liisusteda ta süü eest tüssideis. Maewalt oli turitegu seda wiisi otsustatud, siis tõlas leinalugu, tõlas matusefelli ja nutunaeste hulumine areena äärest. Eugemata päältkuuljad läksivad siis norus pääl ja turwa südamega viljamisi lõdu poole, selle üle turwastades, et üls nii ilus noormees eht nii lugu peetud manafene selle koleda saatuse osalisest oli saanud, seda õra oli teeninud olnud.

Aga tui saebtusealune teisse usse lahti tegi, siis astus säält üls neiu välja, nagu saebtusealuse aastate ja seisuse järele paremat enam valida ei wõinud, ilus ja armas, ja sellega sai ta siis filmopilf ta ihusüütuse palgat paari pandud. Nagu teisel forral, nii sündis ta siin otsuse täidesaatmine kõhe säälassamas paigas — areenas eneses.

Koorilauljate ja neiude saatuse, kes pidulikus tanisfamus edasi liikusid ja fuldiate järvede pääl laulustid vuhusid, astus preester areenasse, lähenes sellele kohale, kus paar ülsteise föriwal seisis, ja laulatas neid. Siis tõlas röömsate pulmafelliade heli, rahwas hoiatas hurraa! ja lapsed riputasid lillesid ilmasüüta mehe ette teele, kes oma lautatatud naese lõdu wiis. See oli funinga tarf ja erapooletu wiis õiguse mõistmise juures.